

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keverberg 54, Amsterdam-Z.

Opgericht 1 januari 1881

GESOL

WAT PRONKT dat alles toch graag met de veren van de arts! Daar is nu kapper Bakker van de Hoofdweg in Amsterdam en hij mag achter zijn naam, o heel Engels, zetten: Med. CML. Wat het betekent? Wedden, dat dat Med. iets te maken heeft met medisch? Natuurlijk — dat moet het hem doen.

Het biljetje dat voor ons ligt draagt als titel: „De medische permanent” en het is bekroond met de letters N.G.H.H. met in het midden een esculaap-teken. In de tekst wordt betoogd, dat het van zoveel belang is bij ingrijpende haarbehandelingen, dat „uw kapper kennis heeft van anatomie en physiologie van de huid en de haren”.

Het is van het grootste belang uw haren te doen behandelen door een kapper, die een jarenlange „cosmetologische studie heeft gemaakt onder leiding van artsen en andere academisch gevormde persoonlijkheden. „Zulke kappers zijn er”, juicht het strooibiljet. En deze kappers vervolmaken hun kennis op wetenschappelijke congressen georganiseerd door het Nederlandse Genootschap voor Huid- en Haarhygiëne...” Dat is nu de verklaring van die letters N.G.H.H. En dan moet men eenmaal aangeland bij zo'n kapper vragen naar de medische — weer dat woord medische! — Suripanal-permanent. Allerlei spulletjes komen daaraan te pas en dan komt er een naam naar voren, die al lang bekend is in de archieven van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: „Naar recepten van Dr. van Uden, de bekende cosmetoloog”.

Deze heer Van Uden, die zich tooit met de titel Dr., is géén medicus. Meer willen wij er op het ogenblik niet van zeggen. Maar wij vinden dit gesol met het woordje medisch, met dat esculaapje gewoonweg walgelijk. En misleidend.

LEDENVERGADERING

op ZATERDAG 27 APRIL 1968 te 14.00 uur

in de blauwe zaal van het American Hotel te Amsterdam.

A G E N D A

1. Opening door de voorzitter.
2. Notulen van de ledenvergadering van 25 november 1967.
3. Ingekomen stukken en mededelingen.
4. Jaarverslag over 1967 van de secretaresse.
5. Rekening en verantwoording over 1967 van de penningmeester.
6. Verslag van de kascomm. over het financieel beheer in 1967.
7. Voorstel tot décharge van de penningmeester.
8. Bespreking contributie 1969.
- 9 Rondvraag.
10. Sluiting door de voorzitter.

SAMENSPEL?!

DE DIRECTEUR VAN de Stichting tot bevordering der toegepaste Parapsychologie, de heer C. Heilijgers te Groningen heeft in een ingezonden stuk, dat in De Telegraaf werd geplaatst, zijn mening te kennen gegeven over de wijze, waarop z.i. de paranormale genezer in samenwerking met de huisarts de patiënten zou moeten behandelen. Een standpunt, waartegen onze vereniging nogal wat bezwaar heeft, omdat dit toch een samenwerking tussen huisarts en paranormale genezer veronderstelt, die wel bedenkelijk balanceert op de grens van de normen door de medische ethiek aan de arts gesteld. Vermoedelijk beschouwt de heer Heilijgers de para-

normale genezer als een beoefenaar van een soort paramedisch beroep, zoals de masseur.

Hier volgt het ingezonden stuk van de heer Heilijgers over de „Cursus onbevoegd uitoefenen geneeskunst”.

Het bestuur van de Stichting tot bevordering der toegepaste Parapsychologie staat niet afwijzend tegenover paranormale genezers, maar het bestuur zou het bovenal op prijs stellen, indien de te behandelen „patiënten” een certificaat van hun huisarts zouden kunnen overleggen, blijkens hetwelk van zijn zijde geen bezwaar bestaat tegen het behandelen door een paranormale genezer, en dat de huisarts de te behandelen patiënt eveneens onder controle houdt, zodat de

VERVOLG VOLGENDE BLZ.

Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoeyenis is KWAKZALVERIJ

Welbespraakte MAJAFRA was weer Majafra ziet.... eens aan het woord

WONDERDOKTERS KUNNEN PRA-TEN zoveel als ze willen — niemand die ze daarvoor op het matje roept. Sommigen zien kans geregeld journalisten van (veel-gelezen!) kopij te voorzien, zoals de Amsterdamer Majafra — J. Frankenhuis — van wie we onlangs weer eens, in een gratis verspreid blad, een reportage zagen. Bijna een volle pagina — alstublieft!

Dat artikel in Groot-Amsterdam (kleurrijk familieblad) was voorzien van een reproductie van een brief van 17 mei 1951 waarin iemand uit de Bennebroekstraat te Amsterdam verklaarde, dat de magnetiseur Majafra zich ingespannen heeft om haar te genezen van een zeer hinderlijk gelaats-exceem, dat door zijn behandeling op bevredigende manier is verdwenen. Dit blijkt als een soort antwoord op de verklaring van een patiënte, die dokter Uitterdijk in ons maandblad van maart 1967 publiceerde over een „voorbeeld van falende paranormale behandeling”.

De magnetiseur Gerard Croiset had aan patiënte gezegd, dat hij haar van een huidziekte zou genezen, maar inplaats van beter werd de kwaal erger.

VERVOLG VAN VOORPAG.

SAMENSPEL ?!

huisarts te allen tijde kan ingrijpen, indien hij dit raadzaam acht. Aldus krijgt men een samenspel tussen huisarts en paranormale genezer, hetgeen de patiënt ten goede kan komen. Massabehandelingen wijst ons bestuur met klem af, behandelingen van 1 à 1½ minuut acht het bestuur eveneens ontoereikend. Dit laatste doet denken aan geldklopperij. Een van de doelstellingen van onze stichting is de bestrijding van mala fide paragnosten, besluit de heer C. Heilijgers.

Met de massabehandelingen van een à anderhalve minuut bedoelt de heer Heilijgers de activiteiten van Gerard Croiset.

Vermeld dient nog te worden dat voor de Tros-radio op vrijdag 16 februari een gesprek werd uitgezonden, dat een verslaggever van de Tros had over paranormale genezers-activiteiten met de heer Heilijgers en de bezwaren hiertegen van ons bestuurslid, de heer Gosker en van onze voorzitter, dokter A. P. N. de Groot.

BLZ. 10 MAANDBLAD TEGEN DE KWAKZALVERIJ

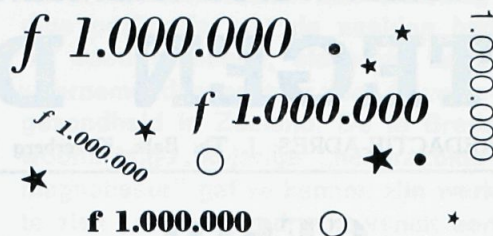
Het artikel over Majafra begint met een lofzang over Mesmer en het mesmerisme, het uitstralen van een fluidum op andere personen. Vroeger werd dit als kwakzalverij gebrandmerkt, maar, zegt de schrijver in het artikel over Majafra, met veel bravoure, in onze eeuw is dat anders: het magnetisme oftewel Mesmerisme heeft terrein gewonnen en veel patiënten vinden baat bij magnetiseurs(!)

Aan het slot vinden wij vermeld, dat prof. Tenhaeff Majafra een „witte raaf” vindt. Blijkbaar slaat dit op het feit, dat naar de heer Frankenhuis aan zijn interviewer vertelt, hij zich niet voor alle gevallen competent acht; die gevallen stuurt hij naar de dokter. „Ik ken mijn beperking, ik werk ook soms met artsen samen”.

Welke klanten vaak bij de magnetiseur komen bewijst het voorval, dat we in het artikel vermeld vinden: een oud vrouwtje loopt voor de deur heen en weer. Ze heeft niemand meer en is eenzaam. Zij komt geregeld naar Majafra „en dan monter ik haar een beetje op. Er komen veel oude mensen hier — meestal is het eenzaamheid die hen dryft. Natuurlijk reken ik haar geen honorarium, zij brengt af en toe een sigaartje mee, uit dankbaarheid.”

Het is misschien wel nuttig, dat dit even verteld wordt, want het ontsluit ons althans één gezicht van de kwakzalverij — zij profiteert van de geestelijke, de sociale nood van veel patiënten. Wij willen in dit geval in het midden laten of hier van patiënte mag worden gesproken, geprofiteerd wordt er ook niet van, maar er zijn ons vele gevallen bekend, waarbij kwakzalvers, strijkers, gebedsgenezers profiteren van de eenzaamheid van arme slokkers, die weinig meer hebben in de wereld, oud, alleen en een beetje ziekelijk zijn.

Wie zich bezig houdt met de bestrijding van de kwakzalverij zal er goed aan doen ook dit aspect in het oog te houden: wil men het pad naar de spreekkamer van de kwakzalver, voor wie oud en eenzaam in onze verstedelijkte samenleving leven, minder aantrekkelijk maken, dan moet er een duidelijk sociaal-psychologisch alternatief zijn. In vele gevallen zullen geriatrische bemoeiingen op haar plaats zijn.

UW HUIS STAAT boven een kerk, een oud gebouw of een nonnenklooster, hier zit rijkdom, goud, juwelen of dukaten, miljoenen komen er te voorschijn. Zes tot tien meter diep zit het, 't huis moet helemaal worden afgebroken”. Dit kreeg de heer A. Klomp, de bewoner van het huis op de Amsterdamsestraatweg 5 te Baarn te horen van de Amsterdamse helderziende Majafra, die (vergezeld van een radioreporter) een onderzoek instelde.

Een nylondraad van anderhalve meter lengte verbonden aan een stukje blik met gaatjes leverde Majafra trillingen op die hij hoorde via een oortelefoon aan de nylondraad verbonden. Hier zit wat onder, zei hij en daarna schilderde hij de rijkdom die onder de woning zou liggen: „miljoenen komen er te voorschijn”.

De helderziende kon aan het Amsterdamse weekblad Westerpост telefonisch geen inlichtingen geven over deze zaak. Een artikel over zijn persoon, was hem wel welkom, liefst een groot artikel. (De lezer zij verwezen naar het op deze pagina afgedrukte artikel dat de heer Majafra elders geplaatst wist te krijgen!) Maar we kregen geen antwoord op onze vraag, waarom Majafra vanuit Amsterdam naar Baarn kwam om een miljoenen-schat te gaan ontdekken. De miljonair-in-spé heeft men gevraagd of hij deze zaak serieus nam, hetgeen hij volmondig met ja beantwoordde. Maar ook hij kon niet veel zeggen. Het bezoek van Majafra was onverwachts. Rondom zijn huis had hij al eens oude fundamenten gevonden. „Maar het is allemaal gissen, eerst moet er gegraven worden.”

EN HIJ ZAG.... NIETS

EEN HELDERZIENDE WIST de oplossing van de verdwijning van de 67-jarige heer M. Mies, die sedert een maand te Bergen op Zoom werd vermist. Een zandberg bij een stucadoorsbedrijf zou het stoffelijk hulsel van de verdwenen man verbergen. Een bulldozer heeft op aanwijzingen van de helderziende de berg zilverzand omgeploegd — er werd echter niets gevonden.

Vader van overleden vrouw klaagt Maasbach aan

HET IS NIET de eerste keer, dat de gevaren van de gebedsgenezing in deze kolommen in het volle licht zijn gesteld. Onlangs had het weekblad De Spiegel een groot opgemaakt artikel „Een vader klaagt Maasbach aan”. Bij het artikel een foto met de gebedsgenezer, die de handen opheft voor een groot publiek, dat eveneens beide handen omhoog heft. Onderschrift: Op het podium weet Maasbach het publiek op te zwepen tot een enthousiasme dat grenst aan hysterie.

WAT ZIJN DE feiten, die Pieter Bukman in deze reportage in De Spiegel vermeldt?

Negen jaar geleden preekte op het Haagse Malieveld de Amerikaanse evangelist Osborn. Zijn woorden werden vertaald door John Maasbach. Onder de toehoorders was ook de 46-jarige mevrouw G. Feijtel-Van Viegen uit Pijnacker. Haar ene been was korter dan het andere. Daar was ze mee geboren. De laatste tijd had ze erg veel last van een pijnlijke heup. Zij luisterde naar het gebed van Osborn dat John (of Johan) Maasbach vertaalde. Ze bad mee en toen Osborn zijn gehoor vroeg de hand op de zieke plek te leggen, plaatste mevrouw Feijtel haar hand op de heup. Even later voelde (de spatiering is van ons, redactie Maandblad t.d.K.) ze zich genezen. Zo komt ze als lid van de Ned. Hervormde Kerk in Pijnacker bij de Volle Evangelie-Zending van Maasbach. Ze sluit zich aan en laat zich overdopen.

Drie weken na de gebeurtenis op het Malieveld komt de pijn terug. Dat wordt een moeilijke tijd voor de vrouw. Is haar geloof weer van haar geweken, vraagt zij zich af. Je kunt immers pas beter worden als je werkelijk gelooft, zegt Maasbach steeds tot zijn gehoor.

Verontwaardiging

MEVROUW FEIJTEL BLIJFT bij de Volle Evangelie-zending. En de dokter mag niet meer komen. (spatiëring van ons, red M.t.d.K.).

Enige jaren later wordt zij het slachtoffer van een veel ernstiger ziekte, een noodlottige ziekte die aan haar borst knaagt. Zij luistert nog altijd naar „broeder Maasbach”, zij weigert steeds naar een dokter te gaan. Tot het te laat is. De dood verlost de vrouw van haar lijden na een operatie in een ziekenhuis. Ze was 55. Haar man, een dochter en twee zoons blijven achter. In de familie heerst verontwaardiging over het feit, dat Maasbach c.s. haar zover hebben gebracht, dat zij niet alleen doktershulp weigerde, maar ook nog een deel van het

huishoudgeld aan hem overmaakte. (In een boekje had de vrouw een aantal geldbedragen, die naar de Volle Evangelie-zending werden gestuurd opgetekend, tot een totaal bedrag van 1300 gulden).

Toen op 30 september van het vorige jaar een verhaal over Maasbach in de Haagse Courant werd gepubliceerd wakte dat de verontwaardiging van de 75-jarige vader van mevrouw Feijtel te Zoetermeer. Hij schreef een ingezonden stuk en keerde zich fel tegen Maasbach.

„Nooit tegen doktoren”

DE VERSLAGGEVER VAN De Spiegel heeft deze feiten voorgelegd aan Maasbach, die hem verklaarde „nooit tegen doktoren te zijn”. En verder: „Ik ben geen wonderdoener. Op het genezen van ziekten leg ik nooit de nadruk. Ik wil de mensen bekeren. Wie zich geheel aan Jezus Christus overgeeft, vindt vanzelf genezing. Als je gelooft dat God je heeft gemaakt, moet je immers ook geloven, dat God je kan repareren? Ik heb nog nooit iemand genezen. Het is Jezus, die de mensen redt. Ik ben slechts dienaar van de Heer”.

Maasbach blijkt, wanneer hij de verslaggever te woord staat, normaal Nederlands te spreken. Dit in tegenstelling tot het Amerikaanse accent, waarvan hij zich bedient, wanneer hij op een podium een zaal toespreekt! . . . In het vervolg van het gesprek heeft hij het over mevrouw Feijtel als over „een trouwe ziel”. Uit de boekhouding blijkt dat de vrouw inderdaad 1300 gulden heeft overgemaakt: vijf gulden per week, zo'n vijf jaar lang.

Ziekte door zonde

HET GESPREK OVER het weigeren van de doktershulp wordt voortgezet. En dan komen de gevaarlijke theorieën van broeder Maasbach te voorschijn, gevaarlijk omdat volstrekt onkritische volgelingen deze man woordelijk geloven. „Een dokter”, zegt Maasbach, en wij volgen de tekst in het weekblad De Spiegel, „kan niet meer doen dan adviseren. Hij kan vaak het lichaam beter maken, maar nooit de

mens. Want ziekte komt door de zonde en zonde raakt men niet kwijt door het slikken van medicijnen en kan evenmin door een chirurg worden weggesneden”.

Wat zal de conclusie zijn van simpele zielen, die deze woorden horen?

Maar, zegt Maasbach verder tegen de heer Bukman:

„Of ze zich wel of niet onder doktersbehandeling willen stellen moeten de mensen zelf weten; laten ze zelf die keus bepalen. Er zijn omstandigheden dat mensen er de zegen van de Heer mee kunnen beërven; dat staat in Hebreëën 11 vers 6. Dat diezelfde ziekte weer terugkomt is heel gewoon. Dat komt omdat ze niet meer in het geloof blijven.

De heer Bukman: Dus dat gebeurde met mevrouw Feijtel?

Daar kan Maasbach geen antwoord op geven.

Wel zegt hij: We hebben haar nooit geadviseerd om geen gebruik te maken van een dokter.

„Logische ziekten”

IN EEN ANDER verband heeft hij wel eens verklaard, wel het nut van artsen te erkennen. „Als mijn vrouw bevalen moet roep ik ook de hulp in van een arts”. En als zijn kinderder ziek zijn? Roept hij dan ook de dokter? Neen, dat is nog nooit voorgekomen. Als zij niet lekker zijn roepen ze pappa of mamma. „Wij gaan dan bidden en zalven ze met olie. Voor ziekte roep ik de hulp in van God en niet van een dokter. Het wordt natuurlijk anders als een van de kinderen een gat in z'n hoofd krijgt dat gekrampd moet worden of een been breekt. Dat zijn ziektegevallen met een logische oorzaak”.

Men zou hier de heer Maasbach willen onderbreken om te vragen of infectieziekten geen ziekten zijn met een logische oorzaak. Maar by Maasbach is het: „Het gaat erom dat ziekten, die echt van de duivel zijn, niet door een dokter kunnen worden genezen”. De heer Maasbach vertelt dat hij een vriend heeft, die arts is en die dikwijls zijn hulp inroept als hij hoofdpijn heeft. Dan legt hij hem (de arts derhalve) de hand op en zij bidden.

Over zijn volgelingen, die (nog) geen genezing hebben gevonden zegt Maasbach o.a. „Als er geen genezing intreedt is een grondig zelfonderzoek geboden”.

Aan het einde van het gesprek waagt Maasbach het nog te zeggen over die trouwe ziel, mevrouw Feijtel: Maar misschien is het wel goed, dat zij uit dat gezin werd weggenomen.

Kwakzalvers leren elkaar 't vak

OOK IN ENGELAND zien kwakzalvers kans om een dikbelegde boterham te verdienen dankzij de goedgelovigheid van het publiek. Het zondagsblad *The People* heeft daar onlangs eens een boekje over open gedaan. Eric Tyson en een heel team van verslaggevers trok er op uit om gegevens te verzamelen over de kwakzalvers, die zich in telefoonboeken uitgeven als „dr” zus-en-zo. Het is ongelooflijk, constateert het blad, maar de wet laat ze begaan. En even ongelooflijk klinkt het dat duizenden zieken vertrouwen in hen stellen — en goed geld er voor neertellen.

Aan het slot van het artikel wordt vermeld, dat het werk van deze „medicijn-mannen” zó lucratief is, dat speciale scholen zijn georganiseerd om alle trucjes te leren aan anderen, die bereid zijn om zich in hun gelederen te scharen. Zulk een instelling is de Brantridge Forest School in Balcombe, Sussex. Een van de „dokters”, die het Londense zondagsblad aan de kaak stelt, Henryk Stanton in Farnborough, Hants., kreeg hier zijn opleiding. Twee ingelijste diploma's sierden dan ook de muur van zijn „spreekkamer”: een diploma voor hypnotherapie, en een voor homeopathie! Dat geeft hem het recht achter zijn naam de letters H.D. of D.Ho.M. te zetten...

Ook kosmische kennis

EEN ZEKERE BRUCE COPEN heeft de leiding van de school, die correspondentie-cursussen biedt over onderwerpen als: radiesthesia, „radio-nics”, kleurgenezing en kleurenpsychologie, dieet en voeding, kruidengeneeskunde, medische hypnose, „naturopathie”, genezen zonder medicijnen, praktische homeopathie, psychotherapie, „cosmic mastery”, „super-science”!

De kosten variëren van ruim drie tot 21 pond. Men kan zijn examen afleggen op een magnetische band die men opzendt naar de school.

Om nog even terug te komen op die meneer Stanton in Farnborough: In zijn spreekkamer staat een grote kast met kruidenpillen en -poeder. Er is ook een gemakkelijke stoel, waarop de patiënten tijdens het consult kunnen uitrusten. Wie geen gelegenheid heeft „dokter” Stanton persoonlijk te bezoeken kan een vragenformulier invullen met zijn ziektegeschiedenis. Tegen betaling van een pond behandelt Stanton hem dan per post.

Tegen de verslaggever van *The People*, die telefonisch te horen had gekregen dat hij met „dr.” Stanton sprak, gaf de „natuurgenezer” toe, dat hij geen arts was. Hij bleek in Polen geboren te zijn en eigenlijk Staniwiski te heten. Na de oorlog had

hij in Engeland eerst als kelner gewerkt. Naderhand stond hij op een markt, had zich in een plaats in Surrey gevestigd als reparateur van klokken en horloges, maar had daarna in tweedehands auto's gehandeld. Zes maanden voordat de verslaggever hem bezocht was hij begonnen als „health peddler” oftewel gezondheids-marskramer...

Umckaloabo tegen t.b.c.

THE PEOPLE VERTELT ook hoe een kwakzalversmiddel tegen tuberculose nog altijd wordt verkocht. In het boek dat onze vereniging uitgaf over de kwakzalversmiddelen, onderzocht door E. J. Abrahams, werden in 1931 niet minder dan 37 „middelen tegen de tering” genoemd. In Engeland heeft de Britse standsorganisatie van medici, de British Medical Association zestig jaar geleden al de staf gebroken over Umckaloabo, dat z.g. tegen de tuberculose zou helpen. Volgens de deskundigen van de BMA was het een waardeloos geneesmiddel.

Dat belet de zoon van de man, die het zestig jaar geleden in de handel bracht, echter niet om er nu nog zaken in te doen. De vader werd herhaaldelijk veroordeeld, in Zuid-Afrika, in Londen. In de Verenigde Staten werd hem het gebruik van de post om zijn middel bekendheid te geven ontzegd.

Een „patiënt”, die zich op instructie van de schrijver van het artikel in *The People* om behandeling aanmeldde bij Charles E. Stevens te Wimbledon — de zoon van de bewuste vader — ontving hierop een formulier met meer dan vijftig vragen. Met de hulp van een arts werd het formulier ingevuld; de symptomen waren die van een patiënt in een vergevorderde staat van t.b.c. Zonder passende medische behandeling zou zo'n patiënt na een jaar, anderhalf jaar komen te overlijden.

Fles met bruin vocht

STEVENS UIT WIMBLEDON accepteerde de patiënt. De behandeling zou ruim drie pond per maand kosten of bijna acht pond voor een voorraad van drie maanden. De voorraad voor één maand bleek te bestaan uit een fles met een bruin vocht. Driemaal per dag moest men daar iets van innemen. In een begeleidende brief heette het dat Stevens geen garantie voor genezing kon geven, maar wel werd medegedeeld dat een groot aantal patiënten, die eens door de dokter waren opgegeven, nu dankzij Umckaloabo een goede gezondheid genoten.

Een analyse bracht aan het licht dat de inhoud van de fles in hoofdzaak bestond uit water, alcohol en glycerine alsmede 3.21 pct. van een droog extract van de Afrikaanse wortelplant Umckaloabo. Een zegsman van de British Medical Association bevestigde, dat men nog altijd het ongunstige oordeel over dit kwakzalversmiddel handhaafde. Stevens gaf het geld terug toen de „patiënt” na een maand de „behandeling” niet meer wenste voort te zetten.

De schrijver in *The People* hoorde van *The British Medical Association* dat deze organisatie het op hoge prijs zou stellen wanneer de overheid, zoals in Amerika geschiedt, een onderzoek zou instellen naar de reden waarom het publiek nog altijd naar kwakzalvers loopt. En dat in een tijd, dat de medische wereld over zulke grote mogelijkheden beschikt. Eric Tyson van *The People* voegt er aan toe: Zulk een onderzoek had naar mijn oordeel reeds lang moeten worden gehouden.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, **Arts** te Hilversum, **Voorzitter**; E. Mijnaerends, **Tandarts** te Amsterdam; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, **Secretaresse**; L. Brest te Amsterdam, **Penningmeester**; Mr. J. E. Goudsmit, **Kantonrechter** te Haarlem; J. J. Aukema, **Dierenarts** te Steenwijk; Mr. J. D. van den Berg, **Rechter** te Arnhem; J. E. Buitter, **Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid** te Zwolle; P. L. Stal, **Arts** te 's-Gravenhage; J. van Baak, **Dermatoloog** te Utrecht; J. M. de Haas, **Tandarts** te Heemstede; mej. drs. P. H. van Marle, **Apotheker** te 's-Gravenhage; J. W. Gosker, **Inspecteur van Politie** te Arnhem; J. Noord te Amsterdam.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 7,50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekersassistenten en kraamverzorgsters f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, A'dam-Z. Postgiro van de Ver. 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

BLZ. 12

Abonnement per jaar franco per post bij vooruitbet. f 7,50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekersassistenten en kraamverzorgsters f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum.